

ABSTRAKT

Diplomová práce se zabývá otázkou rozvoje pedagogických pracovníků v kontextu mezigeneračního učení, a to v prostředí mateřských a základních škol. Práce je rozdělena do dvou hlavních částí. Teoretická část vymezuje pojem mezigenerační učení a popisuje s ním spjaté termíny. Zabývá se také otázkou pracovního prostředí a specifiky školské organizace, kterými se odlišuje od běžné organizace a poukazuje na důležitost spolupráce pedagogických pracovníků. Definiuje mezigenerační učení učitelů a blíže charakterizuje jeho formy, obsahy a typy. Praktická část je tvořena výzkumným šetřením v prostředí škol, jehož respondenti jsou pedagogové mateřských a základních škol – učitelé, vychovatelé, speciální pedagogové, asistenti pedagoga a ředitelé těchto organizací.

Cílem práce je na základě strukturovaných dotazníků specifikovat podmínky a kritická místa v prostředí pedagogických sborů při využívání mezigeneračního učení v základních a mateřských školách, určit jeho nejfrekventovanější formy a vymezit obsahy, ve kterých se využívá nejčastěji. Šetření bylo provedeno kvantitativní metodou formou strukturovaného dotazníku, na jehož základě byly potvrzeny nebo vyvráceny výzkumné předpoklady.

Mapuje oblasti a formy mezigeneračního učení, kde dochází k pozitivní interakci generací a vymezuje problematické aspekty tohoto procesu.

KLÍČOVÁ SLOVA

generace, učení, mezigenerační učení, učební interakce, pracoviště, škola, spolupráce